

Martin
Stručovský

nenasytní

motto

Nenasytní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Martin Stručovský

Nenasytní – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Martin
Stručovský

NENASYTNÍ

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Martin Stručovský, 2025

Cover photo © Silas Manhood / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-2860-3

ISBN e-knihy 978-80-267-2868-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2869-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2861-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Následující děj je smyšlený.
Veškeré osoby a organizace v knize jsou
popsány s uměleckou nadsázkou.*

*No tak lásko, co chceš mi říct?
Máš už perly, možná i víc
Lásko, na co se ptáš?
Svíčku zhasínáš
Nemám, lásko, co bych ti dal
Chtělas všechno, nebyl jsem král
Lásko, na co se ptáš?
Perly ve vlasech máš*

Aleš Brichta, Dívka s perlami ve vlasech

Babičce

1999

PROLOG

I.

Andrea byla odjakživa tulačka. Už od puberty se doma moc nezdržovala. Ve škole jí to nikdy moc nešlo. Rodiče ji naštěstí nikdy do ničeho netlačili, ostatně jako lidi od cir-kusu měli svobodu v krvi. Byla za to ráda. Takže když jí na učňáku oznámili, že ji nepustí k závěrečným zkouškám, byla to pro ni ideální příležitost vypadnout z baráku a zařídít si život konečně po svém. Osmnáct jí už bylo a měla plán. Plán jak nepromarnit jedinou další vteřinu.

Živila se, jak to šlo. Chodila na brigády, často jen nakrátko a žila z ruky akorát tak do huby, jak říkala její babička. Ale stačilo to. A když to náhodou nestačilo, vždycky tu byla parta, ke které se přifařila, a nějaký chlap, který se o ni postaral. Za patričnou službičku, jak jinak. Nechtěla se vázat. To bylo první pravidlo jejího života a nehodlala ho nikdy porušit.

II.

Ten den měla za sebou uklízení pro jednu bohatou rodinu. Bert jí to domluvil. Ti lidi si nežili špatně. Topili se v luxusu a penězích.

Přesně tohle by jednou chtěla. Jak tam lítala s prachovkou a ženskou oslovovala *madam*, představovala si, že je tady paní domu a jak si to s ní ten sympatický pracháč

rozdává. Měl v sobě ještě tu páru, kterou u chlapů tak moc obdivovala. Andree neušlo, že jí párkrát věnoval dlouhý pohled, ale neprohodil s ní ani slovo. Nic si z toho nedělala. Za pár dní na něj zapomene a půjde zas o dům dál. Tak jako vždycky.

Bert k Andree přistoupil zezadu a políbil ji na krk. Trhla sebou a vrátila se zpátky do přítomnosti. „Vole!“ vynadala mu.

„Co je? Snažím se být milej...“

„Jo? Tak si radši umyj nohy, smrdíš.“

„Krávo,“ utrousil.

Andrea si povzdychla. Že si vždycky musí nabrnknout takového debila. „A hoď sebou. Míša je tu pro nás za chvílku.“

Podívala se na sebe do zrcadla a přejela si po rtech výrazně rudou rtěnkou. Hodila na sebe oblečení a využila té chvíle, kdy byl Bert v koupelně. Slzný plyn a kondomy měla v kabelce pro případ nouze. Nikdy netušila, co se může přihodit. Byla připravená na všechny možné varianty.

III.

Zábava v tanečním klubu Jitka byla v plném proudu. Hudba hrála na plné pecky a Andrea cítila, jak jí alkohol pomalu stoupá do hlavy. S Míšou ovládly parket, byly hvězdami večera.

Andree neušlo, že z ní nespouští oči jeden frajer. Kožená bunda, nagelované vlasy. Vypadal, že je při chuti a byl to její typ. Přesně ten chlap, se kterým by chtěla prožít rychlý sex.

Oslovil ji, když si šla dát další drink Sex on the beach.

„Milan.“

„Nina,“ použila falešné jméno. Vždycky to tak dělala. To byla její hlavní zásada při nočních toulkách. Falešné jméno, žádné telefonní číslo, žádná adresa. Zašukat si a jít dál. A hlavně neotěhotnět. To bylo pravidlo všech pravidel.

„Co děláš?“ zeptala se ho.

„Automechanika.“

„Hmm. Super.“

Rozhlídla se, jestli po ní Bert nekouká, ale nejspíš už zase řádil na parketu. *Princes of the Universe* od Queen byla jeho srdcovka, nikdy si ji nenechal ujít.

Jemně Milanovi přejela dlaní po hřbetu ruky. Neušlo jí, jak ho to vzrušuje. Zašeptala mu, aby s ní šel na záchod.

Pokynul hlavou, ale těsně přede dveřmi převzal iniciativu a vyvedl ji ven, kde byl větší klid.

„Co kdybysme se jeli projet?“

Andrea váhala. Tohle bylo mimo její bezpečnou zónu, na kterou byla zvyklá. Mělo by ji těšit, že ji na rozdíl od jiných chlapů nechce zatahnout do kabinky na hajzlech, ale odvézt ji na nějaké pěkné místo.

„Tak jo.“

Nasedli k němu do auta, do staré škodovky, v té tmě nepoznala barvu.

Motor zavrčel a jeli pryč. Brzo ztratila přehled o tom, kam vlastně jedou.

IV.

„Kam mě to vezeš?“

„Uvidíš, zlato, bude se ti tam líbit.“

Andrea dostala strach.

„Hele, chtěla bych se vrátit.“

Milan ji však nevnímal.

„Slyšíš mě?“

Žádná odpověď.

„Slyšíš mě, do prdele?!“

Zastavil. Byli někde uprostřed lesa.

„No tak si běž, jestli chceš.“

Andrea se zarazila. Pak se natáhla po klice, že si otevře. Než to stačila udělat, ruka ji popadla za vlasy a přitáhla si ji zpátky. Ucítla bolest, hlavou se udeřila do řadicí páky.

Stisk povolil.

Slyšela, jak se otevírají dveře od spolujezdce. Pak kroky.

„Co si myslíš, ty děvko? Že mě nejdřív nalákáš a pak mě jen tak pošleš do prdele? Takhle to nefunguje!“

Jedním tahem ruky z ní serval sukni i s kalhotkama.

Cítla jeho vzrušení.

Kopala nohama kolem sebe, aby ho setřásla. Nejlepší aby ho nakopla rovnou do koulí.

Uslyšela dopadnutí těla na zem. Objevil se tam někdo jiný. V té tmě nepoznala, o koho jde.

„Jste v pořádku?“

Rozbrečela se, a přestože byla nahá, neznámého objala. Cítla, jak jí ze srdce spadl obrovský kámen.

V.

Neznámý jí pomohl se obléct a dovedl ji k sobě do auta. Chtěl zavolat policii, ale ona trvala na tom, že do toho policii tahat nebude. Nepřesvědčoval ji.

Jeli tiše, bez vyptávání. Přemýšlela, odkud toho muže zná, ale byla zmatená, unavená a ještě pořád vyděšená. Rozhodla se, že nad tím teď nebude přemýšlet. Hlavně že byla v bezpečí.

Jak auto ujíždělo tmou, pomalu se jí zavřely oči a usnula.

Probudila se. Dezorientovaná a s bolestí hlavy.
Místnost slabě osvětlovala jediná žárovka visící ze stropu.

Bolely ji oči, těžko přivykala prostředí.

Doma nebyla, tím si byla jistá.

Byla v nějakém pokoji. Obyčejné ložnici, možná v hotelu.

Uslyšela spláchnutí. Trhla sebou. V místnosti se objevil muž s maskou klauna.

Počůrala se strachy. Byla nahá a připoutaná ke kovovému čelu postele želízky.

Začala se zmítat a řvát.

Nahý klaun se nezadržitelně blížil k ní. Nic neříkal.

Nepřestávala křičet.

„Bude se ti to líbit,“ zašeptal. „A mně taky...“

Řvala dál.

„Klidně řvi. Zařídil jsem, aby nás nikdo nerušil. Máme noc jenom pro sebe...“

Ruka podobná dlouhému slizkému chapadlu jí přejela po levém a pak po pravém prsu. Andrea měla pocit, že jí srdce vyletí z hrudi.

A pak už nevníkala vůbec nic.

Matěje Mlynáře probudil telefon. Trhnul sebou. Právě včas se probral z toho šíleného snu, v němž se mu Bára pomalu rozpadala pod rukama a svým vzezřením připomínala démona z hororu Stephena Kinga. Snažila se ho stáhnout do hluboké propasti hnusného močálu.

Mlynář se natáhl po nočním stolku. S ještě zalepenýma očima do něčeho narazil dlaní. Ozvalo se hlasité *křách*. O podlahu se rozbila láhev whisky a rozletěla se na střepy.

„Kurva,“ zaklel Mlynář.

Věděl ale, že alkohol se po zemi nerozlil. Jeho poslední kapky před pár hodinami skončily v bezpečí jeho krku.

Sluchátko se mu podařilo zvednout na druhý pokus.

„Jo?“

„Žiješ?“

Matěj Mlynář na druhé straně poznal svého parťáka Václava Hrácha.

„Ještě jo.“ Bohužel.

„Tak fajn. Za dvacet minut tě vyzvednu.“

„Co se děje? Někde dávají klobásy zadara?“

„Ne. Čeká nás práce.“

V telefonu nastalo ticho.

Rozsvítil lampičku, světlo ozářilo rozbitou láhev na podlaze a fotografii stojící na nočním stole, ze které se na něj usmívala atraktivní bruneta s modrýma očima.

Přišlo mu, že její pohled je smutný, skoro až vyčítavý.

Mlynář zařval jako lev, který ze sebe potřebuje vykřičet veškerou nasranost.

Úleva se nedostavila.

Lítostivě se podíval na fotografii svoji ženy s otázkou na rtech. „Proč jsi mě opustila?“

Matěj Mlynář si vyklepl do dlaně cigaretu. Z krabičky, která už dostala pořádně zabrat, vytáhl sirku a zapálil si. Vypustil obláček kouře z úst. Jeho problémy, frustraci a pocit zmaru ale neodnesl. Jako vždycky, když se o to pokoušel.

Potáhl z cigarety. Položil ji na popelník. Zpod polštáře vytáhl pistoli. Nabil ji, hlaveň strčil do úst. Cítil kovovou příchutí na patře. Bylo to tak silné, to vědomí, že stačí jeden pohyb prstem a z toho tmavého kruhového nekonečna vyjde ocelová pilulka, která odnese veškeré jeho trápení.

Neměl na to odvahu.

Zase to nedokázal.

Odložil zbraň a rozplakal se.

Neměl na to žít bez Báry. A taky neměl na to, aby to ukončil.

Měl ale svoji práci a věděl, že k té se může upřít.

Zatím.

/2/

„Nemohl ses aspoň umýt?“

Mlynář nasedl k Hráchovi do auta. Kolega ho hned zhodnotil pohledem a hlavně nosem. Mastná hlava, zarostlý obličej, zpocená košile, odrbané džíny a ošuntělý parker čpící alkoholem a cigaretami. Vašek Hrách o té bundě věděl, že ji Mlynář dostal od své ženy před pár lety k narozeninám. Teď měl pocit, že v ní snad i spí. Byla něčím jako jeho druhou kůží.

Mlynář pokrčil rameny.

Jako vždycky mu to bylo fuk.

Hrách to dál nekomentoval, věděl, že to nemá smysl. Matěj Mlynář byl vždycky samorost, ale teď už to přecházelo do extrému.

„A jak budeš v tomhle stavu těžit lidi?“

„Nějak to zvládnou. Kam vlastně jedem?“

„Do domu Richarda Moravce.“

„Toho pracháče?“

„Jo.“

„Co se stalo? Je mrtvej?“

„Zmizel.“

„A to někoho zajímá?“

„Jo. Nás.“

„Nemělo by ti to být jako bývalému komunistovi u zadku? Ten chlap je kapitalista...“

„Jako policajtovi mi to jedno není.“

Mlynář o Moravcovi věděl svoje. Šmejd s krví na rukách, co se nebál ničeho. A nikoho. A ze všeho vyklouzl jako úhoř, protože si to prostě mohl dovolit. Měl na to prachy a ty byly silnějším kalibrem než bouchačka.

Takže jestli mu někdo vystřelil mozek z hlavy, pro tenhle svět je to jenom dobře.

/3/

Moravcová naštvála Mlynáře pár minut po tom, co je uvítala v luxusní komnatě své vily. Odmítla před ním totiž vypovídat, vyhodila ho z místnosti a nechala ho čekat před dveřmi jako nějakého prašivého psa. Ne že by si úplně potrpěl na slušné vychování, ale čekal, že bude moct být u prvotního rozhovoru s manželkou zmizelého.

„Můžu vám něco nabídnout?“

Matěje vytrhl z přemýšlení dívčí hlásek.

Naproti němu stála mladá služebná.

„Promiňte,“ pousmála se, „nechtěla jsem vás vyrušit...“
„To je v pořádku. Kafe by mi docela bodlo.“
„Donesu vám ho do salónku...“
„Klidně si ho vypiju u vás, jestli můžu.“ Ani netušil, kde to je.

Služebná se kousla do spodního rtu, ale pak pokývala hlavou.

V kuchyni, která byla velká asi jako hala vlakového nádraží, dala vařit vodu.

„Najdete ho?“

„Myslíte pana Moravce?“

„Ano... kvůli tomu jste přece tady, ne?“

„Uděláme pro to maximum.“

Podala mu kafe. Jeho horkost se mu rozlila po těle. Dolil ho kapkou whisky z placatice, kterou nosil pro chvíle žízňě při sobě. Holka povytáhla obočí, ale nijak jeho počínání nekomentovala.

„Často se hádali,“ prolomila ticho. „Pan a paní...“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli penězům. Ona je chtěla čím dál častěji a čím dál víc. Říkal o ní...“ Dívka se zarazila.

„Co pan Moravec o svojí manželce říkal?“

„Že je to nevděčná kurva.“ Služebná se začervenala.

„Takže je tu možnost, že by ho chtěla odstranit?“

„To netvrdím.“ Skoro to vykřikla. „To ještě není důvod k vraždě...“

„Motal se kolem ní někdo?“

„Dost času tráví s doktorem Hejdou.“

„S tím právníkem?“

„Ano. Je to rodinný přítel.“

Tak to potěš. Mlynář věděl, že Hejda je pěkný parchant, který by dokázal z vraždy vysekat snad i Hojera nebo spartakiádního vraha Straku.

„Kolem domu se někdo cizí neochomýtal?“

„Ne.“

„A pánovi nikdo nevyhrožoval?“

Služebná se zarazila.

Mlynář zopakoval otázku.

„No... víte, jakou má pan Moravec pověst...“

„Takže vyhrožoval. A víte kdo?“

„Nemám tušení. Ale může to být klidně polovina města...“

To jsem přesně čekal, pomyslel si Mlynář a dopil kafe.

Hádal, že Hrách už touhle dobou musí být s výsledkem Moravcové hotový.

„Kde se flákáš?“

Hrách chodil po chodbách Moravcova sídla jako v labyrintu.

„Dal jsem si kafe,“ utnul Mlynář hned zkraje jeho zvědavost. „Zjistil jsi něco?“

„Jo. Budeme muset do Heidy.“

„Do bordelu? Neříkej, že tam Moravec chodil.“

„Co chodil... pravděpodobně tam byl pečeněj vařenej. Moravcová mi dala ještě tip na bezpečnostní agenturu Securitas, která zajišťovala manželovu ochranu.“

Mlynář musel uznat, že to pro začátek není málo.

/4/

Heidy. Mlynář věděl, že tenhle podnik na česko-německých hranicích byl tak trochu legendou. Kurvit se tam chlapi chodili snad už za Marie Terezie. Přitom to byla původně stará selská chalupa. Ovšem trochu větší.

Heidy dostala své pověsti. Minimálně zvenku. Prostě chalupa, která nejspíš před nedávnou dobou prošla rekonstrukcí, díky níž vypadala moderně.

„Hlavně žádnéj průser,“ upozorňoval Hrách.

„Neboj.“

„Nebojím se. Jen ti to radši připomínám.“

Než stačili chytnout za kliku, do dveří se postavil chlápek s jizvou přes levou polovinu obličeje oblečený do tmavé kožené bundy.

Jeho a Mlynářův pohled se střetly.

Mlynář musel konstatovat, že ten chlap je příjemný asi jako kýbl štěnic. Ani za mák se mu nelíbil.

„Máme zavřeno.“

„Chceme mluvit s šéfkou,“ odvětil Hrách.

„Máme zavřeno.“

Mlynář udělal krok vpřed.

Chlápek mu položil ruku na rameno.

„Dej tu ruku dolů,“ požádal Mlynář.

„Máme zavřeno.“

„Dej tu ruku dolů.“

„Máme...“

Chlápek to nedořekl.

Mlynář ze sebe strhnul jeho pracku a vši silou jí trhnul. Habán zařval. To byl ale teprve začátek. Mlynář natlačil vyhazovače na dveře, obličeje se mu rozmázl po jejich ploše, a dál mu drtil ruku. Nakonec mu Mlynář před obličejem zamával policejním odznakem.

Vyhazovač zbledl.

„Tak je doma šéfka?“

„Je...“ zaúpěl vyhazovač.

„Skvělý.“

Mlynář ho pustil.

Vyhazovač si okamžitě začal mnout ruku. „Tohle je policejní brutalita. Budu si stěžovat.“

„Jen to zkus... třeba u ministra vnitra. Možná mě vyhodí rychleji, než bych chtěl.“

Mlynář si ho už nevšímal a protáhl se kolem něj.

„Tos neměl. Vyřešil bych to,“ ozval se Hrách.

„Nevyřešil. Navíc nemáme čas vybavovat se s každým debilem, a hlavně ne s gorilou, co si myslí, že je díky koženému bundě od Vietnamců jako Stallone.“

„Tak doufám, že jsi nám právě neposral dobrou pověst.“

„To jde v bordelu? Myslel jsem, že tady jsou policajti za obtížnej hmyz.“

„Jak který.“

Bordelmamá Renata byla macatá ženská s prsama přetékajícíma z hlubokého výstřihu až na stůl. Ukázalo se, že jsou s Hráchem staří známí. Hned ve dveřích se objali a dokonce přátelsky políbili na tvář.

„Ale Vašku, to stačilo říct, že seš to ty. Smrky by tě pustil dovnitř.“

„Nějak jsme se k tomu nedostali, že?“ Hrách na Mlynáře mrknul.

„Něco vám nabídnu? Pivo, cigaretu?“

„Ne, dneska ne, Renato,“ odmítl Hrách rázně.

„Hmm, dneska seš nějaký vážný. Tak o co jde?“

Hrách na stůl před Renatu položil Moravcovu fotografii.

Bordelmamá si fotografii prohlídla. „A co má být?“

„Znáte ho?“ zajímal se Mlynář.

„Pánové... vy taky neprozrazujete na setkání jména obětí a tak dále, že ne?“

„To máš pravdu, Renato. Ale víš, kdo to je, že?“ vložil se do diskuze Hrách.

„Jo, to je Moravec. Ale nechápu, co tu děláte s jeho fotkou.“

„Jeho žena ho postrádá,“ přešel Mlynář k věci, protože tyhle tanečky už ho fakt nebavily. „A víme od ní, že sem rád chodil.“

„Myslíme si, že tady byl, než zmizel.“

Mlynář viděl, jak Renata bledne. „To snad...“

„Byl tady?“ tlačil na ni Hrách.

„Ano.“

„Budeme potřebovat mluvit s tvými lidmi,“ řekl Hrách.
„Je to nutný?“
„Obávám se, že je,“ odvětil.

/5/

Do kanceláře nakráčela zrzka v minisukni a bleděmodré blůze za rytmu klapání podpatků. Prohlédla si oba policajty, vypadala nedůvěřivě, ale neměla moc na výběr. Byl to příkaz od šéfové a o těch se přece nediskutuje. Ani nepřemýšlí.

Mlynář si holku prohlídl. Nebyla k zahození. Ale taky žádná extra třída. Vlastně netušil, co na ní Moravec mohl vidět. Možná to bylo tím, že na rozdíl od něj nebyl milionář a nerozuměl jeho uvažování.

„Posadte se,“ vyzval ji Hrách.

Holka obsadila volnou židli. „Kde je šéfka?“

„Potřebovala si něco zařídit, buďte v klidu, slečno...“
Hrách si nemohl vzpomenout na její jméno.

„Rozsypalová... Mirka Rozsypalová,“ odvětila ženská.

„Slečno Rozsypalová,“ usmál se na ni Hrách.

Mlynář si pomyslel, že je to vlastně zázrak. Hrách se totiž obvykle tvářil jako kus mramoru.

„Víte, proč jsme si vás sem zavolali?“ začal.

„To netuším... nic jsem neprovedla. Žádný průsery už nedělám.“

„Průsery?“ ozval se Mlynář.

„No... byla jsem v pašáku. Dělal jsem docela průsery. Čórky a tak... Ale už to nedělám.“

„Díky za upřímnost,“ pousmál se znovu Hrách. „Ale tohle nás úplně nezajímá. Chceme se zeptat na Richarda Moravce.“

Mirka se zakřenila.

„Víte, kdo to je, ne?“ zeptal se Mlynář.

„Jasně, je to místní pracháč. Ale o tom já přece...“

„No tak,“ chlácholil ji Mlynář. „Nebudeme si lhát, jo?“ Položil před ni fotku. „Píchal tě tu pravidelně.“ Poslední větu řekl skoro šeptem. „Renata nám řekla, že vždycky chtěl jenom tebe.“

„Víme, že chráníte klienta. To je v pořádku. Madam Renata vám na dnešní den udělila výjimku,“ vysvětlil Hrách. „Takže můžete mluvit.“

Těkavý, zkoumavý pohled.

„Jen do toho,“ vyzval ji Mlynář. „Nemáme na to celej večer.“

„Co chcete přesně vědět? Přijel, ošukal mě na všechny možný způsoby a odjel. Jako vždycky. Chcete vědět jaký polohy má nejradši? Má ho docela malýho, takže...“

„Brr,“ brzdil to Mlynář. „Zase to nemusíte rozvádět do detailů. V kolik přijel, kdy odjel...“

„Kolem jedný odpoledne. Bylo to tak na tři hodiny.“

„Takže vypadl ve čtyři,“ konstatoval Hrách.

„Jo, počítání vám jde.“

„A říkal něco? Svěřil se třeba s něčím nebo tak?“ dorážel dál Mlynář.

„Jako jeptiška úplně nevypadám, ne? A on taky není úplněj svatoušek...“

„Hmm?“ divil se Hrách.

„No, zmínil se, že má nějaký trable s Rusákama.“

„S kým přesně?“ zajímalo Mlynáře.

„Se Smirnovem.“

Mezi partáky nastala výměna pohledů.

„Jste si jistá?“ ujišťoval se Hrách.

„Ano.“

„Takže, abychom si to shrnuli... Moravec přijel, rozdali jste si to a pak odjel?“ konstatoval Mlynář.

„Ano.“

„Nestalo se nic divného? Nic nebylo jinak? Neměl z něčeho strach?“

„Ne, všechno bylo jako vždycky.“

„Jezdil k vám sám?“ napadlo Mlynáře.

„Jasně že byl vždycky sám.“

„Ne, ne. Řídil sám nebo...“

„Ne, jezdilo pro něj auto s ochrankou. Vždycky ho tu vyhodili a pak zase nabrali.“

„I posledně?“

„Ano. Viděla jsem, jak nastoupil do toho auta.“

„Do toho stejného, co vždycky?“ pokračoval Mlynář ve vyptávání.

„To já nevím... Na auta mám blbou paměť, ale asi jo... Hele, je to všechno?“

„Jo, zatím asi jo,“ odpověděl Hrách.

Rozsypalová zmizela.

Mlynář a Hrách si zapálili cigaretu.

„Taky sis toho všimnul?“ zajímalo Hrácha.

„Pokud pro Moravce přijela ochranka...“

„Tak někam zmizela,“ dodal Mlynář. „Takže únos?“

„Uvidíme,“ zamyslel se Hrách.

Mlynář začínal mít hodně nepříjemný pocit.

„A ještě něco,“ nadhodil Hrách.

„Smirnov...“

„Jo.“

„Vlastně mě nepřekvapuje, že spolu měli problémy. Víš, co se říká. Vrána k vráně...“

/6/

Jako dalšího si vzali do prádla Smrkovského, šéfa ochranky. Nebyl to nikdo jiný než chlápek, kterému Mlynář na uvítanou málem zlomil ruku.

V místnosti panovalo šero, ve kterém se ztrácel kouř z cigaret obou vyšetřovatelů. Smrkovský před nimi seděl kajícíně jako ve zpovědnici.

„Tak o co jde? Hele, kdybych věděl, že jste fízlové, tak...“

„Tak co?“ skočil mu Mlynář do řeči.

„Tak jsem vás pustil dovnitř hned, ale dneska si nemůžete bejt jistěj ničím. A já se snažím dělat hlavně svoji práci. Kapiš?“

„No, když kapiš, tak kapiš,“ potvrdil Hrách a na stůl položil Moravcovu fotku.

Mlynář si spokojeně zamručel pod vousy. Pokud něco na Hráchovi měl rád a snažil se to od něj převzít, byla to tahle přímočarost. To byl prostě Václav Hrách. S ničím se nesral. Věděl, že čas vždycky pracuje proti nim.

„Znáš ho?“

Smrkovský si prohlídl fotku a pak se podíval na policajty.

Mlynář věděl, že ho zná. Četl mu to z očí. „Šéfka vzkazuje, že tě pro dnešek zbavuje mlčenlivosti, který si jinak váží a za kterou dostáváte ty hezký příplatky.“

Další pohled.

„I my známe zákony bordelu,“ vysvětloval kvapně Hrách. „Ale ty někdy musí ustoupit.“

„Měli byste cigaretu?“

Mlynář mu podal jednu ze svojí krabičky.

„Startky. Dobrý, díky.“ Smrkovský potáhl a vypustil dávku kouře do éteru. „Jako malej jsem je bral tátovi, abych frajeřil před klukama...“

„Ten chlap,“ přerušil Mlynář nostalgickou náladu, ze které se mu dělalo na blití.

„Chodí sem... za holkama.“

„A?“

„Co a? Já tam s nima nejsem... Nesleduju klienty při šukání.“